

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKSİNİ İDDİA EDEN VARSA BERİ GELSİN!

MAVİ EN SICAK RENKTİR

JOHNNY
DEPP

ARMIE
HAMMER

Disney VE JERRY BRUCKHEIMER FILMS SUNAR BİR GORE VERBINSKI FİLMİ

MASKELİ SÜVARI

THE
LONE
RANGER

ŞİMDİ VE 'DE!

Ücretsiz PDF Kitap 7 eşi - <https://ranteey.org>

KADINLARA DAİR KONUŞAN FİMLER

TÜRKİYE CUMHURİYETİ HÜKÜMETİNİN BAŞINDAKİ ADAMIN YİNE ÜLKEDEKİ ÖZGÜRLÜKLERİ BALTALAMAK UĞRUNA SAÇMALAMA ÖZGÜRLÜĞÜNDEN FAYDALANDIĞI BİR HAFTAYI GERİDE BIRAKTIK. SÖZLERİNİN ALTINI BİRAZ EŞLEDİĞİNİZDE BİLE ASLINDA KADINLARI aşağılamaktan başka bir anlam çıkmayan bu düşük IQ'lu zihniyet, söz erkeklerde olduğu müddetçe, cinsiyetçi bakışını sonuna kadar dayatacak anlaşılan.

Hükümetin başının kadınlara dair her zamanki gibi şirazesinden çıkmış ifadeler sarf ettiği günlerde ise kadınların hikayelerinin merkezde olduğu filmler gösterime giriyor. Bu haftanın filmlerinden belki “Uzay Oyunları”nı (Ender’s Game) dışarıda tutarsak (ki onda da kızlı erkekli neler oluyor neler!), diğer dört filmin açıkça ‘kadın hikayeleri’ anlattıklarına tanık oluyoruz. Acaba ‘başbabamız’ bu filmleri izlese ne tepki verirdi, gelin biraz trajikomik bir zihin jimnastiği yapalım.

Arka Pencere’deki sayfa sıralarıyla gidersek, gözümüze ilk “Mavi En Sıcak Renktir” (La Vie D’Adèle) çarpıyor. İki kadının ‘aşkını’ anlatan bu film, yalnızca Steven Spielberg önderliğindeki Cannes

jürisi tarafından Altın Palmiye’yle taltif edilmesiyle değil, Müslüman bir ülkeye mensup bir yönetmenin elinden çıkmasıyla da hayli dikkat çekici. Tunuslu Abdellatif Kechiche’in filmi, Türkiye Cumhuriyeti başbakanının bıyıklarına ak düşürecek denli cüretkar.

Oradan “Carrie: Günah Tohumu”na (Carrie) geliyoruz ki, muhtemelen ‘başbabamız’ daha onuncu dakikasında kız soyunma odasında tamponlar Carrie’nin üzerine atılırken salondan topuklamış olacaktır. Hristiyan inancının en bağınaz haliyle bir annede cisimleştiği, liseli kızların âdet muhabbetlerinin sonu gelmediği bu film, bir ‘muhafazakar demokrat’ için bile fazlasıyla muhafazakar demokrat.

Sermiyan Midyat’ın “Hükümet Kadın 2”si de etrafı erkeklerle dolu, üstelik muhafazakar geleneklerle dolu bir yöredeki bir kadını ikinci kez ‘lider’ pozisyonunda göstermek gibi bir gaflete düşüyor. Gezi direnişine üstü örtülü bir biçimde destek veren Midyat’ın burada böyle bir kadın portresi sergileyerek yine muhafazakar başbakanın kanını dondurması muhtemel.

Fransız yapımı bir romantik komedi olan “Popüler” (Populaire) ise kızlı erkekli daktilo sahneleriyle daha baştan kaybediyor! Neyse ki, film Paris’te geçiyor da, kentin valisi bu ‘ahlak dışı’ ilişkilere müdahale etmiyor!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, FIRAT ATAÇ,

MÜJDE IŞIL, SELİN GÜREL, EŞİN KÜÇÜKTEPEPINAR, KAAAN KARŞAN, JANET BARIŞ, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Mavi En Sıcak Renktir (La Vie D'Adèle);
Günah Tohumu (Carrie); Hükümet Kadın 2;
Uzay Oyunları (Ender's Game); Popüler (Populaire).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, "Verçekimi"nden (Gravity)
yola çıkarak uzay boşluğunda kayboluyor bu hafta....

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Yasujirô Ozu'dan izleyeni 'dağıtan' bir başyapıt: "Tokyo
Hikayesi" (Tôkyô Monogatari)... Murat Özer imzasıyla.

24 İTİRAF EDİYORUM

Esin Küçüktepepınar, üç söyleşiyle aramızda bu hafta:
Noah Baumbach, Greta Gerwig ve Tom Hiddleston...

28 GİZLİ AJAN

Tam anlamıyla 'şaşırtıcı': "Kendi Kendine Küçülen Adam"
(The Incredible Shrinking Man)... Kaan Karsan imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Geceyarısından Önce (Before Midnight);
Dünya Savaşı Z (World War Z).

34 GENÇ VE MASUM

Deniz Şengenc'in 52 dakikalık belgeseli:
"Yürümek" ... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

MAVİ EN SICAK RENKTİR

ORJİNAL ADI La Vie d'Adèle
YÖNETMEN Abdellatif Kechiche

OYUNCULAR Léa Seydoux,

Adèle Exarchopoulos,

Salim Kechiouche,

Aurélien Recoing,

Catherine Salée

YAPIM 2013 Fransa-

Belçika-İspanya

SÜRE 179 dk.

DAĞITIM M3 (Kurmaca Film)

**ABDELLATİF
KECHICHE'İN "MAVİ EN
SICAK RENKTİR"İNİ,
YAŞAMA ALANLARI
DARALTILMAK İSTENEN
GENÇLERİN SESLERİNİN
YANKILANDIĞI BİR
ÇALIŞMA OLARAK
ÖZETLEYEBİLİRİZ.**

ABDELLATİF KECHICHE, FRANSTZCA ADI "LA VIE D'ADÈLE" (ADÈLE'İN YAŞAMI) OLAN, BİR GENÇ KIZIN BÜYÜME, KADIN OLMA - OLGUNLAŞMA HİKAYESİNE ODAKLANDIĞI VE 1. & 2. BÖLÜM VURGUSUYLA SUNDUĞU FİLMİNDE, TEK BİR PLANI bile gereksiz kullanmıyor. Örneğin, Adèle'in, arkadaş çevresine sahip ve cinsel heyecanlara açık bir liseli olması hasebiyle yönlendiği seks yapma dürtüsü gerçekleşirken, yakışıklı partnerinin ereksiyon haldeki mükemmel fallusunu bir an için görürüz. Nedeni, bir sonraki sahnedeki diyaloga hazırlıktır. Bir kız arkadaşı sorar, "nasıl geçti" diye... Adèle'in gözlerinin içi parlamaz; seks iyidir ama gerçek haz ve mutluluk yoktur... Duyusal ve ruhsal orgazm, Adèle için görkemli penislerden geçmemektedir.

Bu nedenle cinsellik, her insan için farklı yönelimlere ve anlamlara gebedir. Bundan dolayı Gayya kuyusudur. Özgürce keşfedilmeye ihtiyacı vardır. Kechiche'in doğduğu topraklarda, Tunus'ta, katı toplumsal ahlak kuralları ve dinsel bağnazlık nedeniyle zor olabilir. Adèle'in ülkesi Fransa'da ise daha keşfe açık ve özgürleştirici olmasına karşın yine de çok kolay değil: Çünkü o büyürken, en zor yoldan yürümek zorunda kalır.

Her sahnesinde Adèle karakterinin yer aldığı filmde, üç saat boyunca, onun ağzı açık uyuyan, meraklı bir çocukluktan sıyrılıp, türlü acıyı zevkle birlikte dokularına nüfuz ettirerek, aşk olarak tanımlanabilecek o müthiş mutlulukla nasıl başkalaştığını takip ediyoruz. 1960 doğumlu Kechiche, insan doğasını keşfe devam ederken, kendi hayat serüveninden süzülen deneyim ve düşünceleriyle öykünün kapsamını genişletiyor...1985'li Julie Maroh'nun grafik romanı "Le Bleu Est Une Couleur Chaude" yani Türkçe adının kaynağı "Mavi En Sıcak Renktir"den yaptığı uyarlamada, önceki filmlerinden temaları da kullanıyor.

Nitekim romanda Clementine olan ismi, Arapçada 'Adalet' anlamına gelen Adèle ile değiştirmiş. Çünkü önceki filmlerinde hikayelerini anlattığı gençler, göçmenler, işçilerle ilgili meselelerde hep adalet arayışına vurgu

yapmıştır. Mesela, bir önceki filmi "Siyah Venüs'te (Vénus Noire), 19. yüzyılda Güney Afrika'dan getirtilip Avrupa'da farklı bir hayvan gibi sergilenen, özel bir kabileye mensup iri siyah kadının öyküsünde masaya yatırdığı ırkçılık, sinemanın en keskin incelemelerinden biridir.

Derste, 18. yüzyıl romantik komedi yazarı Pierre de Marivaux'nun bitmemiş romanı, kadına ait duyguları onurlandıran "Marianne'nın Yaşamı"nı (La Vie De Marianne) tartışan Adèle, bir gün Emma'yla tanışır ve onunla birlikte farklı bir boyuta geçer. O bir sanatçıdır: Saçları maviye boyalı bir ressam. Varoluşçu, insancıl, sevecen, tutkulu, özgürlüğüne tutsak, sevgili...

Adèle, Jean Paul-Sartre ile de ilgilenmeli... Tat almayı gerçek bir sevince dönüştüren domates soslu spaghetti dışındaki lezzetlerden, örneğin cinsel çağrışımlarla yüklü olduğu kadar, farklı bir sınıfı da simgeleyen, ıslak, kaygan, sulu istirdiyeden zevk almayı da öğrenmelidir. Adèle - Emma birlikteliği, beynin haz alma bölgesinin aşkla donanması, ruhların gerçek orgazmı yaşamasıdır (işte bu nedenle de, seks sahneleri önemlidir). Kechiche, iki genç kadının en arı, en insan, en eşit oldukları o anlarla, özgürlüğün bayrağını korkusuzca göndere çekiyor. Dış dünyanın tüm kötülük ve çirkinliklerinden 'çok uzakta', sadece insan olmalarının hazzı ve güzelliği ile kenetlenen iki varlığın muhteşem yaşam sevincine, seyirciyi ortak ediyor.

Fakat Adèle büyüyor... Hikaye de nasıl katı bir dünyada yaşadığımız gerçeğine dönüyor tabii. Aşk, acı çekmeden aşk olmuyor. Sınıfsal ve tartışılacak kültürel farklılıklar ile egoizm devreye girdiğinde, esas mesele her şeyi kemiriyor. Yönetmen o denli doğru ve olması gerektiği noktadan yakalamış ki Emma'nın hissettiklerini: Onun saf bağlanma korkusunun merhametini bastırması ve aşkını 'dondurması', Adèle'in kalbine acıyı kazıyor.

Mensup olduğu sosyal sınıfın özelliklerini göstererek sağlam bir geleceği hedefleyen ve anaokulu öğretmenliğine başlayan Adèle'in

**BUNDAN ÖNCE SEKİZ
FİLMDE ROL ALMIŞ
19 YAŞINDAKİ ADELE
EXARCHOPOULOS,
MUCİZEVİ BİR KEŞİF.
EN İYİ KADIN OYUNCU
OSCAR'INI ONUN
ALMAMASI İÇİN
HİÇBİR NEDEN YOK.**

peşindeki kamerayla öyle bir öykülemeye imza atıyor ki Kechiche, film bittiğinde şaşıırıyorsunuz. Bu zor ve çıplak bir yöntem: Liseli kızın aşk acısını, hazlarını, tutkuları hücrelerinden içeriye çekmesini... Yanı sıra, kendini yeniden üretme, çevresinin bilincine varma, toplumsal kodları okuma katmanlarında savrulmuş olgunlaşmasını, 'sinsice' takip ve kabul ediyorsunuz. Karşınızda, yönetmen tarafından yoğrulmuş farklı fiziksel / ruhsal formlar verilen bir oyuncu var. Işık - gölge oyunlarının hilelerine sığınmayan, duyguları çıplak şekilde oynayan bu oyuncunun adı Adèle Exarchopoulos. 19 yaşında. Adèle'in yalanları, arkadaşlarıyla kavgaları, cinsel çarpıntıları, bağlanma arzuları ve çaresizlikleri, hepimizin hayatındaki bir dönemi yakalıyor.

Emma'yı oynayan Léa Seydoux (28 yaşında), iyi tanıdığımız bir profesyonel, performansı da mükemmel... Ancak, bundan önce sekiz filmde rol almış Adèle Exarchopoulos, mucizevi bir keşif. Bu tür oyunculuğu, bu yıl bir de "Mavi Yasemin"deki (Blue Jasmine) Cate Blanchett'te gördüğümüz bir yalın karakter yorumu. Oscar bir ölçüyse, 'kadın oyuncu' ödülünü onun almaması için neden yok!

Kechiche'in "Mavi En Sıcak Renktir"ini, özgürce yaşama alanları daraltılmak istenen gençlerin seslerinin yankılandığı, bir 'insana saygı' çalışması olarak da özetleyebiliriz.

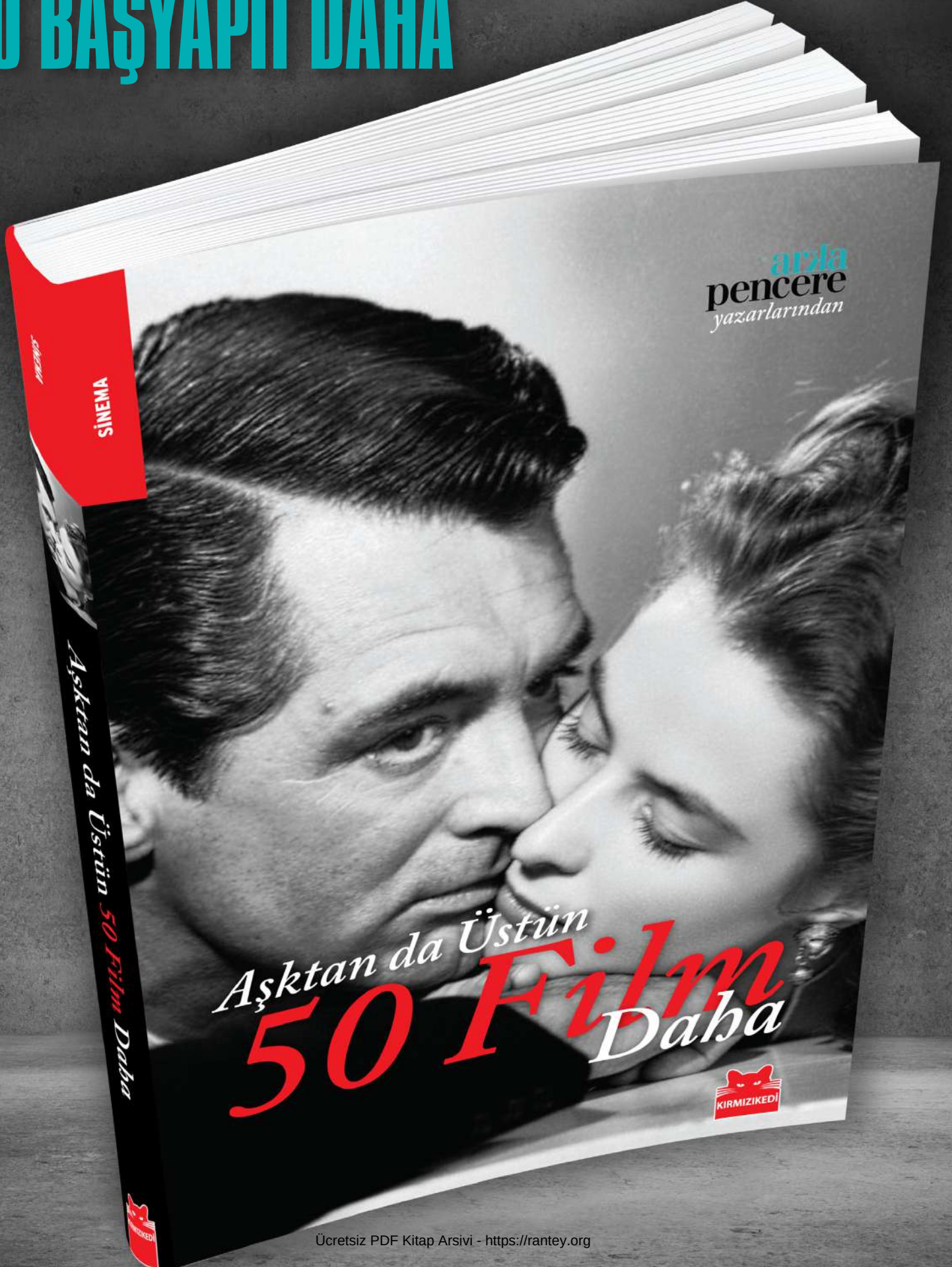

Makyaj efektlerine imza atan Pierre Olivier Persin ya da POP FX'in web sitesi: <http://www.popfx.info>

Cinsel içerikli sahneler ile ilgili yapılan ucuz magazinsel yorumların, ciddi sinema çevrelerinde bile ilgi görmesi!

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP 50 BAŞYAPIT DAHA

CARRIE: GÜNAH TOHUMU

BACAKLARIN ARASINDAN SÜZÜLEN İLK ÂDET, HAVADA UÇUŞAN PEDLER, GİTGİDE ARTAN PSİKOLOJİK ŞİDDET, domuz kanı ve sinema tarihinin en kanlı mezuniyet balosu... Yazma kabiliyetinden hiçbir zaman şüphe duymadığımız Stephen King'in yayınlanan ilk romanı, 1976'da gösterişçilikte sınır tanımayan büyük Brian De Palma tarafından sinemaya uyarlandığında, aklımızda yer eden en önemli ayrıntılar bunlardı. Aradan 37 sene geçmiş olmasına rağmen etkisini yitirmeyen orijinal "Günah Tohumu" (Carrie), bir yandan saf sinemanın tanımını yaparken, diğer yandan King'in kitabının her anına sinen aşağılama, dinin kör edici gücü, cinselliğin uyanışı ve o tatlı intikamı, ucuzlukla ağırbaşlılığı birbirine yedirerek bizlere sunuyordu. Kim ne derse desin; intikam kafamızı bulandıran soruların cevabı olmayabilir ama perdede izlemesi hep haz verir.

1999'da ciddiye alınmaması gereken sallapati bir devam filmiyle, 2002'de ise televizyon için çekilen berbat bir yeniden çevrimle saygınlığına leke sürülmek istenen, ancak başarılı olunamayan Carrie hikayesi, bu sefer, henüz ilk filmiyle (Erkekler Ağlamaz/Boys Don't Cry, 1999) homofobikliğe sert darbeler indiren Kimberly Peirce'a emanet edilmiş. Carrie'nin anne-kız ilişkisini merkeze alan bir kadın hikayesi olması bu tercihi haklı gösteriyor olsa da gerilim filmi yapmanın her babayığının harcı olmadığını hatırlatmak gerek.

Telekinezi yeteneğine sahip Carrie White'ın iki sıfatı var. Annesi tarafından istenmeyen çocuk olmasının getirisi olan 'günah tohumu', kendisini her fırsatta aşağılayan lise tayfası tarafından dillendirilen 'ucube'. O ise 'normal' olarak anılmak istiyor. Çok geç olmadan...

Bir korku/gerilim hikayesinin bu denli basit ve sonu trajediye bağlanabilme seçeneği sunan dramatik altyapıya sahip olması büyük şans. Kaldı ki bu dramatik yapı sadece 1976'da değil, günümüzde de, gelecekte de iş yapabilecek bir zamansızlığa sahip. Peki Kimberly Peirce ne yapıyor? İlk filmin çoğu anını sahne sahne, kelime kelime perdeye aktarıp işin içine akıllı

telefonlar ve YouTube'u ekliyor. Hanımefendinin Carrie'nin hikayesine katabileceği tek şeyler bunlarmış gibi...

Biraz da karakterler üzerindeki ufak dokunuşlar var tabii, haksızlık etmeyelim. Sissy Spacek'in Carrie yorumundaki alabildiğine kırılgan, hiçbir sosyal becerisi olmayan, zihinsel olarak da problemlili görünen kızın yerini saçları önüne düştüğünde aradan attığı bakışlarından bile zeka fışkıran Chloë Grace Moretz almış. Duruşunda da konuşmasında da kendine güvensizlik durumu çok net hissedilse de yeni Carrie, asosyallikle bağdaştırabileceğiniz bir model değil. Sahip olduğu güçleri keşfetme sürecinde yüzüne yansıyan keyif, kendisine karşı yapılan haksızlıklara cevap verme anında kontrolü yitirmekten ziyade 'seçim yaptığını' gösteren bedensel hareketler, onu acıların kadını yerine korku filmi figürü haline getiriyor.

Anne de biraz elden geçirilmiş. Daha kabul edilebilir, kimi zaman haline acınabilir... Bıçaklandığında orgazma ulaşabilecek kadar korkunç bir din deliliğine girmiyor, sadece cahil. Psikolojik bir yardımın işine yarayacağı kesin.

Gelelim gençlerin ne kadar kötü olabileceğine... Popüler çocuğun okula girip, koridorlar boyunca 'çak bir beşlik' hareketini tekrarlamasından, mezuniyet öncesi kıyafet denemelerini anlatan film dışı klibin çiğliğine kadar Carrie'nin ağırbaşlılığını zedeleyen o kadar çok lise gençliği tasviri var ki... Kast seçiminin berbatlığının getirisi olarak, asıl kötülük kaynağını kullanamamak berbat olsa gerek. Oysa ki Brian De Palma versiyonunda arz-ı endam eden Nancy Allen, John Travolta ve Amy Irving nasıl da zihinlerimize kazınmıştı...

Ve o muhteşem balo... Süper kahraman kisvesi altındaki Carrie'den çok, evlerden uzak bir CGI çalışması ve kısıtlı yönetmenlik becerileriyle katledilmiş. Çok yazık...

Çok sevdiğimiz orijinalinin değerini katlıyor, bağırmıza basmak için birçok neden sunuyor.

Çok kötü şey var ama en acınası olanı bazı ikonik sahneleri kopyalama çabası.

ORJİNAL ADI Carrie

YÖNETMEN Kimberly Peirce

OYUNCULAR Chloë Grace Moretz,

Julianne Moore, Gabriella Wilde,

Ansel Elgort, Portia Doubleday,

Alex Russell, Judy Greer,

Barry Shabaka Henley

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**İLK FİLMİN ÇOĞU ANINI
SAHNE SAHNE
PERDEYE AKTARIP
İŞİN İÇİNE AKILLI
TELEFONLAR VE
YOUTUBE'U
EKLEYEN YÖNETMEN,
CARRIE'NİN ÖYKÜSÜNE
BAŞKA ŞEY KATMIYOR.**

HÜKÜMET KADIN 2

TOPLUMSAL SORUNLARA PARMAK BASMAYI KENDİNE AMAÇ EDİKEN BAZI SİNEMACILARIMIZ BUNUN KARŞILIĞINI GİŞEDE fazlasıyla alıyor. Mahsun Kırmızıgül ya da Sermiyan Midyat mesela... Her ne kadar yöntemleri farklı olsa da mesaj kaygısı hep ağır basıyor onların filmlerinde... Kırmızıgül ağdalı dramlar ve pahalı prodüksiyonlarla yoluna devam ederken, Midyat ise yönetmenlik kariyerini doğal platoda geçen, güldürmeyen komediler üzerine kurmuş görünüyor.

Midyat, ilk yönetmenliği olan “Ay Lav Yu”da o yıllarda gündemde yerini yeni almaya başlamış olan Kürt açılımı hakkında bir aşk komedisine soyunmuştu. İkinci filmi “Hükümet Kadın”da ise “Vizontele”nin politik komedi stiline öykünmeye çalıştı. Film aslında Güneydoğu’nun ilk kadın belediye başkanı Zekiye Midyat’ın yani Sermiyan Midyat’ın babaannesinin hayat hikayesinden yola çıkmış, işlenmeye müsait bir kaynağa sahipti. Ancak toplumsal sorunlara değinme ve her gündem maddesi üzerine mutlaka bir söz söyleme ısrarı, senaryoyu parça pinçik ediyordu. Bir yanda anadilde eğitim, çocuk gelinler, dinler arası diyalog; diğer yanda etnisite ve üç beş askerin simgelediği darbe...

“Hükümet Kadın”daki senaryo dağınıklığını fark etti mi bilinmez ama Sermiyan Midyat, devam filminde öyküyü dallandırıp budaklandırmamaya çalışmış gibi bir izlenim veriyor. Ancak ortada doğru dürüst ya da üzerine iyice kafa yorulmuş bir öykü olmadığı için, iş sadece niyette kalmış görünüyor. Öncelikle şunu söylemekte yarar var: İlk filmin gişede karşılığını bulmuş görünen formülü “Hükümet Kadın 2”de aynen uygulanıyor. Yani Xate yine, Belediye Başkanı kocası Aziz Veysel’in yokluğunda onun yerini doldurmaya çalışıyor. İlk filmde adı zikredilen iki esas karakter de ölünce devam filmi, prequel’e dönüşmüş mecburiyetten. Dolayısıyla ilk filmden yedi yıl öncesine dönüyoruz “Hükümet Kadın 2”de. Ercan Kesal’ın hayat verdiği Aziz Veysel’den yine insanlık dersi niteliğinde cümleler duyuyoruz. Xate Ana’dan yine abartılı tepkiler izliyoruz. Halk bir daha vicdanı ile

menfaati arasında tercih yapmak zorunda kalıyor. İkinci filmin omurgası iki olay üzerine oturtulmaya çalışılıyor. Birincisi Faruk’un Fehime ile evliliği... Kadın düşmanı olarak da algılanabilecek kaba esprilerle dolu bu bölüm, açıkçası filmin lokomotif... Mizah eşiği yüksek tutulmaz ise bu bölümlerden keyif almak pekala mümkün... İkinci unsur ise seçim meselesi ki, bu bölümler daha çok Midyat’ın oyunculuk performansını parlatmak için bu kadar uzun tutulmuş izlenimi veriyor. Yönetmen/oyuncu, ikinci filmde kendine o kadar geniş bir alan açmış ki filmin adının “Hükümet Kadın 2” değil de “Faruk, Xate’ye Karşı” olması daha uygun düşermiş sanki... İlk filmde yer yer Şener Şen’in üçkağıtçı ağa tiplmelerini anımsatan performansını, “Zübük”vari göndermelerle Kemal Sunal’a yaklaştırıyor Midyat bu sefer. Hikayeye dahil edilen yeni karakterlerin öyküye katkıda bulunduğunu söylemek ise çok zor. Bunlara rağmen “Hükümet Kadın 2”nin, görsellik açısından ilk filmde daha profesyonelce çekildiği de bir gerçek.

Midyat’ın ikinci filmde üzerinde durduğu mesajlara gelince... Kürtler’in Türkleştirilmesi, anadilde eğitim, Anadolu’daki okul eksikliği ve okula ulaşım sorunları gibi vakalara parmak basarken, Sabahattin Ali ve Nazım Hikmet okuduğu için hapse atılan devlet memurundan, okumuşluğun adam öldürmekten daha fazla cezaya tâbi olmasına kadar günümüzde izleri hâlâ devam eden, hatta güncel davalarla örtüşürülecek simgeler barındırıyor film. Hayal ürünü olduğu belirtilen bir senaryoda, karakterlerden en itici olanının, günümüzde halen varlığını devam ettirmekte olan bir partiden aday olması, mevcut iktidara bir selam mı, yoksa ‘kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla’ mantığıyla yapılmış, dozu yüksek bir eleştiri mi, seyircinin yorumuna kalmış...

Arda Turan’ın konuk oyuncu performansı...

Aynı konunun suyunu sıkıp iki film çıkardıktan sonra üçüncü film gelmez umarız...

YÖNETMEN Sermiyan Midyat

ÖYUNCULAR Demet Akbağ,

Ercan Kesal, Mahir İpek,

Burcu Gönner, Sermiyan Midyat,

Gülhan Tekin, Ayberk Atilla

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM UIP (BKM Film)

**SERMİYAN MİDYAT,
DEVAM FİLMİNDE
ÖYKÜYÜ
DALLANDIRMAMAYA
ÇALIŞMIŞ GİBİ BİR
İZLENİM VERİYOR.
ANCAK İŞ SADECE
NİYETTE KALMIŞ
GÖRÜNÜYOR.**

UZAY OYUNLARI

ORJİNAL ADI Ender's Game

YÖNETMEN Gavin Hood

OYUNCULAR Asa Butterfield,

Harrison Ford, Ben Kingsley,

Hailee Steinfeld, Abigail Breslin,

Viola Davis, Nonso Anozie

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

**“UZAY OYUNLARI”,
HARRY POTTER’IN
UZAYDA GEÇENİ GİBİ
BAŞLAYIP “YILDIZ
GEMİSİ ASKERLERİ”NE
EVRİLEN AMA
SONRASINDA “BENİM
OLAYIM BAŞKA” DİYEN,
SÜRPRİZ BİR FİLM.**

TAMAM, HOLLYWOOD’DAN GELEN FİLMLERDE YENİ BİR ŞEYLER BULMAMIZ GİDEREK ZORLAŞIYOR. ÖZELLİKLE DE yeni yetmeler, ergen seyirci kitlesini sinemalara çekmek isteyen bir sistem başta edilmiş durumda. Süper kahramanlar, hiçbir derinliği olmayan popüler gençlik romanları, tür kırmaları ve eski gişe filmlerinden oluşturulmuş kolajlarla dolu bir film bolluğu mevzu bahis...

Öncelikle şunu hemen belirtmeli, “Ender’s Game”, ilk kitabı 1985 yılında yayımlanan bir roman serisi (yazarı Orson Scott Card)... Yani bugünün “Alacakaranlık” sonrası çalakalem yazılmış popüler gotik romanslardan biri ya da “Açlık Oyunları” gibi eski benzer hikayelerden ‘yeniden üretilmiş’ yeni tarihli bir roman dizisi değil. Hatta ilk kitabıyla bilimkurgu edebiyatının neredeyse bütün önemli ödülleri de toplamış.

Aslında hikaye bugünün çok görmüş geçirmiş sinemaseverleri için pek de değişik başlamıyor: Formic adı verilen böcekimsi uzay yaratıkları, dünyayı istila ederek büyük kıyımlara sebep olup neredeyse tüm gezegeni koloni haline getirecekken kahraman bir pilot olan Mazer Rackham sayesinde bertaraf edilmişlerdir... Aradan geçen yıllar boyunca dünya ‘formic’lerin bir daha deneyecekleri istila planı için hazırlık yapmaktadır... Artık savaşçıları daha çok küçük yaşlardan itibaren yetiştirmeye başlamışlardır. Adeta bir büyük birader, çocukları sürekli izleyerek, yönlendirerek ve gerekirse manipüle ederek onları büyük savaşa hazırlamaktadır! 15 yaşındaki Andrew ‘Ender’ Wiggin’in özel bir çocuk olduğunu erken farkedene Albay Graff, onu hızlı bir eğitimden geçirip büyük savaşa hazırlamaya çalışır. Savaş okulundaki zorlu eğitimleri ve özel savaş yetenekleri sayesinde çok kısa bir sürede savaşa yön verecek bir kumandan olur...

Devlet dediğimiz kurum, genellikle her yerde gençleri kendi amacı uğruna manipüle etmeye, kontrol altında tutmaya ve bu uğurda baskılamaya çalışır. “Uzay Oyunları”nın evreninde bu iş son raddelere varmış neredeyse... Çocuklar büyüklerin kendilerine düşman olarak belledikleri herkesi, gerçekte ne istediklerini bilmeden yok etmeye mahkum ediliyorlar adeta... Film bu temasını finale kadar bir şekilde saklamayı başarıyor.

Nitekim filmin etkileyiciliği de buradan çıkıyor: Büyüklerin, çocukları savaşa hazırlama taktiklerindeki akıllı stratejilerine rağmen Ender’in günümüzde aynı konumda olacak olan pek az yetişkinin gösterebileceği bir vicdan, bir uyanış sergiliyor olması. Açıkçası Gavin Hood’un eksiksiz yönetimine rağmen bir süre aklınızdan tonla film geçiyor. “Full Metal

Jacket”tan, “Yıldız Gemisi Askerleri”ne (Starship Troopers), “TRON Efsanesi”nden (TRON: Legacy), “Harry Potter”lara, “Açlık Oyunları”na (Hunger Games) hatta “The Matrix”e kadar uzanan bir liste bu... Hood bu eğitim sürecindeki savaş oyunlarını Harry Potter’ın ‘quidditch’ oyunlarının aksine hikayenin bir parçası haline getiriyor ve Tron’u hatırlatan görsellikle de bunu besliyor. Ancak bütün bu süreç, biraz hızlı ilerliyor, o da tabii ki filmin müşterisi olan genç kitlenin sabır sınırının taşmasını önlemek için... Oysa okumasak da karakterlerin romanda biraz daha karmaşık yazılı olduklarını hissedebiliyoruz izlediklerimizden... Ama maalesef böylesi bir gişe filmi için makul bulunan süre, bu karmaşık yapıların daha detaylı irdelenmesine pek izin veremiyor bir kez daha...

Senaryosuna da imza atan Gavin Hood’un her şeye rağmen duyarlı bakışı “Uzay Oyunları”nı yine de cazip hale getiriyor... Çelik mavisi gözleriyle son derece etkileyici bir çocuk olan Asa Butterfield ise Ender rolünde Martin Scorsese’nin “Hugo”sundaki başarısını yineliyor ve filmin kalbi olmayı başarıyor. Doğrusu Harrison Ford’u da beyazperde izlemeyi özlediğimizi bir kez daha anladık. Ama Ender’ın kız kardeşi Valentine olarak izlediğimiz Abigail Breslin’den akılda kalıcı performans alınamamış. Steve Jablonsky’nin başarılı müzikleri ise filmin atmosferini ve temayı destekliyor...

Filmin çocuk oyuncularını başarılı. “İz Peşinde” (True Grit) ile Oscar’a aday olan Hailee Steinfeld’e bir mim koyalım...

Ender’ın anne-babası hatta psikopat ağabeyi ve kız kardeşi filmin dışında kalmışlar. Özellikle de Valentine...

**ÇELİK MAVİSİ
GÖZLERİYLE ASA
BUTTERFIELD, ENDER
ROLÜNDE MARTIN
SCORSESE’NİN
“HUGO”SUNDAKİ
BAŞARISINI YİNELİYOR
VE FİLMİN KALBİ
OLMAYI BAŞARIYOR.**

POPÜLER

ORJİNAL ADI Populaire

YÖNETMEN Régis Roinsard

OYUNCULAR Romain Duris,

Déborah François, Bérénice Bejo,

Shaun Benson, Mélanie Bernier,

Nicolas Bedos

YAPIM 2012 Fransa

SÜRE 111 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

**RÉGIS ROINSARD'IN,
FİLM İÇİN 50'LERDE
KAMERA ARKASINA
GEÇTİĞİNE VE ESERİNİ
2010'LARDA
GÖSTERMEYE KARAR
VERDİĞİNE DAİR BİR
YALAN ORTAYA ATILSA,
KİMSE İTİRAZ ETMEZ.**

HOLLYWOOD'UN 50'LERDE ALTIN ÇAĞINI YAŞAYAN GELENEKSEL ROMANTİK KOMEDİ ANLAYIŞIYLA, ANA karakterin kan ter içinde bir spor karşılaşmasına hazırlandığı 'müsabaka' filmlerinin aynı potada eritilebileceği 40 yıl düşünsek aklımıza gelmezdi. Üstelik bir Fransız filminde! İlginçtir, "Popüler"de tam da bu oluyor.

Savaşın yaralarını yeni yeni sarmaya başlayan 50'ler dünyasında, hayat bir Doris Day filmi gibi akıyordu şüphesiz. Ancak bugünden geriye bakınca, o dönemi uslanmaz bir romantizm hayaliyle sarıp sarmalamak neredeyse kaçınılmaz. Amerikan sineması da dönemin, pastel renklerin hakim olduğu bir fon önünde, en sevimli haliyle hatırlanması için elinden geleni yapmış sanki. O yılların unutulmaz yıldızlarının etrafa gülücükler saçtığı o güneşli filmler sayesinde, 50'lerin Amerikası 2000'lerde yaşayan bizler için koca bir Pleasantville evreninden ibaret. Kadın-erkek ilişkilerinden aile değerlerine ve oradan da göz alıcı moda anlayışına varıncaya dek, pespembe bir 50'ler illüzyonu ile karşı karşıyayız ve bundan açıkça zevk alıyoruz. Bu nedenlerle, dönemi yeniden layığıyla inşa etmek için hiçbir zahmetten kaçınmamış olan "Popüler"i izlemek her koşulda eğlenceli.

İlk filmini çeken yönetmen Régis Roinsard'ın, film için 50'lerde kamera arkasına geçtiğine ve eserini ancak 2010'larda izleyiciyle buluşturmaya karar verdiğine dair bir yalan ortaya atılsa, kimse itiraz etmez herhalde. Filmin sanat yönetmenliği, görüntü yönetmenliği, kostüm tasarımı ve müzikleri, dönemin ruhunu bu denli kavramış vaziyette. Bu açıdan Roinsard'ı tebrik etmek gerek.

Ancak retro bir evren, modern romantik komedi izleyicisi için her ne kadar sıradışı olsa da, tek boyutlu karakterlerini iki saate yakın süre

boyunca izlenir kılacak kadar çekici değil. Bu zorlu görevi tek başına üstlenmesi zaten kabul edilemez. Bunun için öyküde daha güçlü bir aşka ve modern hayata dair daha keskin göndermelere ihtiyaç var. "Popüler"in eksikleri bu noktada baş gösteriyor.

Yönetmen, sarışın bir Audrey Hepburn bularak başlamış işe. Başrolde izlediğimiz Déborah François'nın, fiziksel olarak gerçekten de kanlı canlı bir Hepburn'den farkı yok. "Artist"ten (The Artist) hemen sonra kendini "Popüler"in kadrosunda bulan Bérénice Bejo da, filmin nostaljik dokusuna katkı sağlaması amacıyla projeye dahil edilmiş hissi uyandırıyor. Bu da anlaşılır bir şey. Ancak öykü, karakter inşası ve motivasyonu konusunda sıkıntılar yaşadığı için romantik komedinin çok sevilen 'önceden tahmin edilebilir' hamlelerini

çığırdan çıkararak basite indirgeyen bir çizgi tutturuyor. Karakterler arasındaki yakınlaşmanın bütün aşamaları, öykünün merkezine oturan daktilo müsabakası tarafından hızla mideye indiriliyor. 50'ler ve 60'larda Amerika başta olmak üzere, birçok gelişmiş ülkede hayli popüler olan bu yarışmanın atmosferi o kadar ilginç ki, bir süre somut aşk olmadan, sadece aşk kırıntılarıyla yola devam edebiliyoruz. Özellikle yarışma sahneleri müziğin de etkisiyle "Rocky"den fırlamış kadar heyecanlı. Ancak bir noktadan sonra romantik komedi olduğunu hatırlayan filmin, hem ana hem de yan karakterler için yeterli alan açmaması, daktilo fatihi Rose ile patronu ve 'antrenörü' Louis'nin birbirlerine hangi noktada âşık olduğunun bile belli olmaması ve Louis'nin kaynağı belirsiz yarışma motivasyonu, seyirciyi

bu aşka adanmışlıktan alıkoyuyor. Her şeyin fırından yeni çıkmış kurabiye tadındaymış gibi görüldüğü böyle şeker pembesi bir filmde, çileli gerçek aşk zaten kural dışı. Peri masallarından fırlayan, sorunsuz, dramasız, romantik aşk yeter de artar bile. Ama "Popüler"de öncelik dönem atmosferine olan hayranlığa ve daktilo müsabakasına verilmiş. Satır aralarına sıkıştırılmaya fazlasıyla müsait görünen feminist göndermelerin minimumda tutulması ise isabet olmuş. Çünkü bu işe girişmek için, daha elle tutulur karakterler gerekiyor.

Daktilo müsabakasındaki Fransa-Amerika karşılaşması, filmin Hollywood'a saygı duruşunu zekice bütünüyor.

Tahmin edilir olmanın da bir haysiyeti var!

**YÖNETMEN, SARIŞIN
BİR AUDREY HEPBURN
BULARAK
BAŞLAMIS
İŞE. DÉBORAH
FRANÇOIS'NIN,
KANLI CANLI BİR
AUDREY HEPBURN'DEN
FARKI YOK.**

Sevişerek Büyümek

Mavi

En Sıcak Renktir

Hayatboyu
Tuncel Kurtiz
Breaking Bad
Alejandro Jodorowsky

AYLIK SINEMA DERGİSİ
Altyazı

Kasım Sayısı Bayilerde

CARRIE: GÜNAH TOHUMU

HÜKÜMET KADIN 2

MAVİ EN SICAK RENKTİR

UZAY OYUNLARI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
CARRIE: GÜNAH TOHUMU	★★	★★★★		★★	★★		★
HÜKÜMET KADIN 2	★	★		★	★	★★	
MAVİ EN SICAK RENKTİR				★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
POPÜLER							
UZAY OYUNLARI	★★★★			★★★★	★★	★	
ARADA KALAN					★★★★		★★★★
AŞK AĞLATIR					★		
AZİZ AYŞE		★★	★★	★★	★★		
BAŞKA SÖZE GEREK YOK				★★★★	★★★★		
BEHZAT Ç. ANKARA YANIYOR...	★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★	★★
BENİM DÜNYAM	★★★★	★★★★		★	★	★★	
BURAYA KADAR		★★★★		★★★★			
FRANCES HA				★★★★★	★★★★		★★★★
KAHRAMAN İKİLİ				★★			
KAPTAN PHILLIPS	★★★★	★★★★		★★★★	★★		★
LAST VEGAS	★★	★★		★★★★	★★		★★
ONUR SAVAŞI	★★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★		
PARANOYA	★★★★★						
SEN AYDINLATIRSIN GECEYİ				★★★★	★★★★	★★★★★	
SEV BENİ			★★	★★	★	★★	
ŞEVKAT YERİMDAR: O ELİNİ İNDİR!					★★		
THOR: KARANLIK DÜNYA	★★	★★★★		★★	★★	★★	★★
ÜÇ YOL			★★		★	★★	
DÜNYA SAVAŞI Z	★★	★★★★	★★	★★★★	★★	★★	★★★★
GECEYARISINDAN ÖNCE	★★★★★	★★★★★			★★★★★		★★★★★

UZAYDA KAYBOLMAK DA VAR, KAYBETMEK DE!

Sandra Bullock ve George Clooney'li **“Yerçekimi”**, uzayda kaybolmaya dair düşüncelere sürükledi. **James Bond** macerası **“Ay Harekatı”** da tek sahnesiyle aynı duyguyu yaşatmıştı. **“Şimdiki Zamanın Dışında”** belgeseli ise şaşırtıcı bir ‘kaybediş’ öyküsü getiriyordu beyazperdeye.

YURİ ALEKSİYEVIÇ GAGARIN'IN, YANI 12 NISAN 1961'DE 27 YAŞINDAYKEN UZAYA ÇIKAN VE VOSTOK ADLI UZAY GEMİSİYLE DÜNYA YÖRÜNGESİNDE TUR ATAN İLK İNSAN OLAN RUS KOZMONOTLA İLGİLİ BİR ‘UZAY efsanesi’ vardır. Söylentiye göre Gagarin, ‘uzaya ilk giden’ değil, ‘uzaya gidip dönen ilk insan’dır. Yani ondan önce uzaya çıkan, belki bir, belki de birkaç kozmonot olmuş, fakat dönememişlerdir.

Tabii ki Ruslar, ABD’yle girdikleri uzay yarışında böylesi bir başarısızlıkla anılmamak için ölen (ya da sonsuz boşlukta kaybolan) kozmonotlardan hiç söz etmemiştir. Söylentide milyonda bir bile gerçeklik payı varsa, 50 yılı aşkın süredir ‘hiç bozulmadan’ uzayda sonsuz bir yolculuk sürmektedir o kozmonotlar. “Yerçekimi” (Gravity) filmindeki gibi, yavaş yavaş bir çöplüğe dönüşmekte olan ‘yakın uzay’da eğer bir uzay istasyonundan kopan başı boş parçalar ya da göktaşları çarpmazsa, yüzbinlerce, yüzmilyonlarca yıl daha öylece ve hep aynı yaşta dolaşıp duracaklardır.

“Yerçekimi”nin seyirciye başarıyla aktardığı, o muhteşem sonsuzlukta kaybolup gitme duygusuyla ilk olarak 1979 tarihli James Bond macerası “Ay Harekatı”nda (Moonraker) karşılaşmıştım. Yönetmen Lewis Gilbert’in Roger Moore’lu filmi -ki serinin 11. halkasıdır- Bond tutkunları tarafından pek sevilmez, hatta en zayıf filmlerden biri olarak kabul edilir ama belki de yalnızca tek sahnesinin yıllardır üstümden atamadığım etkisi nedeniyle benim en sevdiğim filmlerden biridir.

Ian Fleming’in daha 1955’te yazdığı romandan uyarlanan “Ay Harekatı”, hem ABD’ye hem de SSCB’ye kafa tutan çok zengin bir ‘çılgın kötü adam’ın dünyayı tehdit etmesi çerçevesinde gelişen bir serüven sunar. Adamımız dünyayı yok

edecek, uzay gemisine aldığı kadın ve erkeklerle yeni bir yaşam, yeni bir dünya kuracaktır. Harekete geçen Bond, uzaya giderek gemiye sızmaya çalışırken kötü adamlardan biriyle ‘uzay dövüşü’ yapar. Mücadele ettiği adamı, kablusunun kopması üzerine, uzayda döne döne uzaklaşıp giderken görürüz. Abartmadan söyleyeyim ki aklıma ne zaman ‘uzay düşse’, o adamı düşünürüm, içimi o tanımsız ‘kaybolma’ duygusu kaplar.

“Yerçekimi” dolayısıyla aklıma gelen bir film daha var; gene bir tür ‘kaybolma-kaybetme’ öyküsü içeren ama çok daha az tedirgin edici ve tehlike içeren bir belgesel olan “Şimdiki Zamanın Dışında” (Out Of The Present). Romanya doğumlu yönetmen Andrei Ujica’nın imzasını taşıyan bu çok şaşırtıcı belgeseli, 1998’in Haziran ayında, 2. Uluslararası Bodrum Çevre Filmleri Festivali’nde seyretmiştim.

Tümüyle gerçekliğe dayanan “Şimdiki Zamanın Dışında” belgeselinde, Mayıs 1991’de Sovyet kozmonotları Anatoli Artsebarski ve Sergey Krikalev, MIR uzay istasyonuna gönderilirler. Artsebarski, yeryüzüne, planlandığı gibi beş ay sonra dönerken, görev süresi biraz daha uzun olan Krikalev istasyonda kalır. Fakat tam o günlerde SSCB’de yaşanan politik değişim,

dünyayı olduğu gibi uzayı da etkiler ve şanssız kozmonot tam beş ay daha MIR’de kalır. Ayrıldığı ülke Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’dir ama döndüğü ülkenin adı artık Rusya’dır! O uzaydayken ülkesinde büyük bir çalkantı yaşanmış, koca bir sistem çökmüş, SSCB haritalardan silinmiş, bir dönem sona ermiştir. Ve Krikalev olan bitenleri çok yukarılardan, şaşkınlık içinde ve ancak kendisine aktarıldığı kadarıyla öğrenebilmiştir. Öyle ki kendisiyle ‘ilgilenilme oranı’ bile çok düşmüştür. Zavallı kozmonot belki uzayda kaybolmamıştır ama o yokken ülkesi kaybolup gitmiştir. Bir kahraman olarak, büyük törenlerle gittiği uzaydan, neredeyse sıradan bir insan gibi, sade bir karşılamayla dönmüştür.

Dünyanın görüntülerinin, uzaya gönderilen bir kamera vasıtasıyla ilk kez 35mm filme kaydedildiği “Şimdiki Zamanın Dışında”, Ujica’nın çektiği iki orijinal sekans dışında tümüyle SSCB-Rusya uzay merkezinin arşiv görüntüleriyle kurgulanmış. Bir yerlerde rastlarsanız, seyretmeye çalışın, özellikle “Yerçekimi”nin üstüne iyi gidecektir.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

TOKYO HİKAYESİ

Japon sinemasının ‘**minimalizm tanrısı**’ **Yasujirô Ozu**’nun 1953 tarihli başyapıtı “Tokyo Hikayesi” (**Tôkyô Monogatari**), hızla modernleşirken kimi değerlerini arkada bırakan **Japon toplumunun profilini** ortaya koyarken, buna bağlı olarak **kuşak çatışmasını** da ön plana çıkarıyor. Uzakdoğu sinemasının minimalizminin köklerini merak edenler kadar, sinema tarihinin köşe taşlarından birini izlemek isteyenler için de bulunmaz bir hazine “Tokyo Hikayesi”...

JAPON VE ÇİN SİNEMALARININ LİDERLİĞİNDE, UZAKDOĞU SİNEMASININ ‘MİNİMALİZM’LE KURDUĞU İLİŞKİNİN BUGÜN GELDİĞİ NOKTA MALUM. HEM İÇERİK HEM DE RESİM OLARAK MİNİMALİZMİ BENİMSEYEN YÖNETMENLERİN ORTAYA ÇIKARDIĞI ‘SES’İN DUYULMAMASI MÜMKÜN DEĞİL. ONLARIN ATASI İSE YASUJİRÔ OZU KUŞKUSUZ. OZU’NUN ‘BÜYÜK’ olandan kaçınıp, ‘küçük’ü büyütme çalıştığı sinemasının arkasında bıraktığı izleri takip eden isimlerin ulaştığı başarı da gözden kaçmayacak boyutlarda.

Ozu’nun 1953 tarihli başyapıtı “Tokyo Hikayesi” (Tôkyô Monogatari) ise, yönetmenin hem anlatımı hem de anlattıklarıyla ‘imza’ filmlerinin başında geliyor. Hızla modernleşirken kimi değerlerini arkada bırakan Japon toplumunun profilini ortaya koyan bu film, buna bağlı olarak kuşak çatışmasını da ön plana çıkarıyor haliyle. Bu iki ana kulvarda gezinirken, hassas dokunuşlarla tali yollara da sapmıyor değil tabii.

Yaşları epeyce ilerlemiş bir anne ile babanın, çocuklarını görmek için taşradan Tokyo’ya gidişlerinin yarattığı ‘çatışma’yı odağa yerleştiriyor hikaye. Uzun zamandır görmedikleri çocukların, ‘zamanları olmadığı’ bahanesiyle onları ‘geçirtmesi’ ve birer ‘yük’ olarak görmesiyle hikayenin melodramatik yapısını kışkırtıyor. Hüznün başrole soyunduğu bu yapı, yargılamaktan uzakta seyreden

atmosferiyle toplumsal bir tespitte bulunuyor; Japon toplumunun değişen dinamiklerinin yan etkilerini küçük ölçekte de olsa yansıtmayı deniyor.

Bu hikayede en çarpıcı olansa, anne ile babanın ‘hayırsız’ evlatlarına karşı takındıkları tavrı. Bunun doğal bir süreç olduğunun fazlasıyla farkındalar ve herhangi bir ‘karşı hamle’ girişiminde bulunmuyorlar. ‘Anlayış’, onların hamurundaki en belirgin özellik belli ki. En az biz seyirciler kadar net biçimde görüyorlar gerçeği, ama ‘zamansızlık’ bahanesine inanmış gibi görünmeyi, çocuklarını suçlamaktan uzak durmayı seçiyorlar.

Bir dönemin bittiğini, başka bir çağın başladığını ve bu çağdaki toplumsal yapının ‘aynen’ kalmasının mümkün olmadığını biliyor yaşlı anne ile baba. Gelenekselle modernitenin ezeli mücadelesinde yeni bir kilometre taşı olmayı reddediyor, bunun ‘gereksiz’ bir hamle olmaktan öteye gitmeyeceğini düşünüyorlar.

Ozu’nun yaklaşımı, Tokyo’daki iki çocuğun hal ve tavırlarına karşı ‘acımasız’ gibi görünsün de, anne ile babanın bu acımasızlıktan beslenmediği apaçık filmde. Öte yandan, ölmüş oğullarının dul karısının, öz çocuklarından farklı bir şekilde, onlara saygıda kusur etmeyip ‘benzer bir dil’ kullanmaya çalışmasıysa hikayeye yeni bir

katman sokuyor. Meselenin tipik bir kuşak çatışması değil, ‘insan’ faktörünün bireysel bir sınavla karşı karşıya kaldığı bir resim olduğunu gösteriyor bu durum. Dul kadının motivasyonu çocukların motivasyonları uçlara savruluyor bu resimde. Kadın, ‘sorumlu’ olduğunu bildiği kadar, yalnızlığını kırmak için de sahipleniyor anne ile babayı. Çocuklarsa, yaşlı insanlardan o güne kadar alabileceklerini aldıkları için onları ‘görmemeyi’ tercih ediyorlar. Geldikleri nokta, geriye dönüp bakmayı gerektirmiyor çünkü. Modern toplumun mekanik dişlileri arasında eriyip gitmenin peşine takılıyor, anne ile babalarına bu ‘yeni dünya’da yer olmadığını düşünüyorlar.

Bu hikayede sıra ‘ölüm’e geldiğinde de resim pek değişmiyor aslında. Materyalist/kapitalist çocukların tavırlarında da, dul kadının tavrında da herhangi bir değişim söz konusu değil. Çatışmanın özünde yalnızca kuşakların olmadığını, çağlar ötesinden gelen insanoğlunun öncelikleri meselesinin devreye girdiğini görüyoruz burada. Ozu, çocuklara karşı acımasızlığını bu aşamada da sürdürüyor ve onlara karşı bir refleks geliştirmemizi sağlıyor. Ancak, aynı şekilde yargılamaktan uzak duruyor ‘yaşlı insan’, doğal akışa karşı durmanın beyhudeliğine vurgu yapıyor. Umudun her zaman sevdiği ve hep seveceği çocuklarında yeşereceğini biliyor, kaderleri nasıl şekillenirse

şekillensin. Ne çocuklarının tavırlarını sorguluyor ne de ölümün ona verdiği acıyı. Belki de her şey için çok geç diye düşünüyor, teslim ediyor kendini bu yeni toplum düzenine.

“Tokyo Hikayesi”, Ozu’nun hikaye anlatırken gösterdiği hassasiyeti adım adım takip ederken, bir yandan da onun bu hikayeyi aktarırken kullandığı minimal teknikle de öne çıkıyor. Kameranin hareket etmeyi neredeyse reddettiği bu görüntü, çoğunlukla karakterlerin göz hizalarından seyrettiğimiz filmin gerçekliğini de destekliyor. İç mekan ağırlıklı süregiden film, bu mekanların karakterler üzerindeki etkisini de es geçmiyor.

Anne ile babanın her girdiği mekanda, onların kaderini belirleyebilecek atmosferlerin varlığını hissediyoruz. Karakterler sürüklenirken mekanlar da onlarla birlikte sürükleniyor adeta, ya da tam tersi. Ozu, hem kamera hareketleri (hareketsizliği) hem de mekan kullanımıyla oluşturduğu bütünü çok daha gerçekçi bir tona kavuşturuyor. Oyuncuların tepkileri ya da tepkisizlikleri de aynı resmin içinde eriyip gitmelerine vesile oluyor, öne çıkıp haykırmalarının önüne geçiyor.

Minimal dokunuşlar, abartılı hamlelerden daha etkili oluyor çoğu zaman, ki “Tokyo Hikayesi” de bunun en ‘dolgun’ örneklerinden biri.

“HEPİMİZ FRANCES SAYILIRIZ!”

Başka Sinema projesi kapsamında gösterime giren **“Frances Ha”**’nın yönetmeni **Noah Baumbach**, **‘melan-komedi’** filmi hakkındaki görüşlerini Esin Küçüktepepınar’la paylaştı. Aktris sevgilisi **Greta Gerwig**’e dair birkaç kelam etmeyi de ihmal etmedi sinemacı.

YILIN EN HOŞ SÜPRİZLERİNDEN “FRANCES HA”, GENÇLİK HALLERİNİN HEVES VE HEYECANLARINA DAİR ŞAHANE BİR ‘MELAN-KOMEDİ’. YÖNETMENİ NOAH BAUMBACH’IN HEMFİKİR OLDUĞU GİBİ ‘KENTTE GEÇEN BİR YOL FILMİ’.

Dansçı olmak isteyen 27 yaşındaki Frances’in fırsatlar kenti New York’ta yaşadıkları, Baumbach’tan epeyce izler taşıyor ama senaryoyu başrol oyuncusu ve sevgilisi Greta Gerwig’le beraber yazdıklarını sürekli hatırlatıyor sinemacı. “Mürekkep Balığı Ve Balina” (The Squid And The Whale) ile senaryo Oscar’ına aday olan yönetmen, film yapmadığı uzun aralıklarda boş durmuyor. Mesela, Wes Anderson’a figüranlık da yapıyor, senaryo da yazıyor. Amerikan bağımsızlar tayfasının münhasır bir yönetmeni olsa da dert aynı, para! 44 yaşındaki sinemacıyla “Frances Ha”nın uluslararası görücüye çıktığı geçen yılın Berlin Film Festivali’nde görüştük...

Frances, New York sokaklarında, farklı adreslerde dolanarak hayattaki menkıbesini arıyor; ‘kentte bir yol filmi’ diyebilir miyim?

Hoş tabii, neden olmasın! Evet, aslında

taşınıyor, geziniyor, her bir yerin ayrı bir macerası var. Doğru, New York sadece bir kent değil, hayatı simgeliyor. Her bir mekan da hayatımızdaki bir durak. Yol filmlerindeki gibi önemli olan varılacak yer değil, yolculuk boyunca yaşadıklarınızdır. Frances, yine bir adres buluyor ama belli ki yolculuk bitmemiş, sürüyor.

Filmin adı ve finalinin de çizdiği gibi...

“Hayat bir arayıştır ve hayallerimizin çoğu kırıklıkla dağılacaktır” gibi klişe bir şey söylemek istemiyorum ama sonuçta kentin ve gençliğin melankolisini ve coşkusunu vermek istedim. Gençken hayallerimizle ve bunu gerçekleştirmekle ilgili büyük yanılgı içinde oluyoruz. Bu yaşında kendimi bir yerlerde buldum ama kafamda hâlâ bir yığın çelişki ve özlem var. Bunun kötü bir şey olmadığını, bilakis biraz diken üstünde olmanın iyi bir şey olduğunu biliyorum. Üstelik gençlikteki gibi kafa kayması o kadar yok, ya da en azından ben öyle sanıyorum.

Çok yara beresi oluyor; hayatta düşe kalka öğrenmek hali de ortada...

Evet, senaryoyu Greta’yla yazarken buna çok kafa yorduk. Sakar olması da sonsuz iyimserliği de birbirine bağlı şeyler. Kendinizi sakınmazsanız hayat yaralar, sakınsanız da yaralar ve sakınmamak iyidir!

Masa başı işini kabul etmek zorunda kalınca kalbim sızladı. Büyümek, yeteneklerin sınırlarını idrak etmek midir?

Bunu kötümser bir şey olarak görmüyorum, bence gözüpek bir karardı. Ayrıca yenilgiyi kabul etmek de bir beceridir. Hayatta bazen geri çekiliriz, yeniden атаға geçmek için. Ya da yok olmamak için. Sonuçta bir yere bağlanmaya, bir adrese ihtiyacınız olsun istiyorsunuz. Yarım yamalak veya sağlam, zaten hiçbir şeyin garantisi yok.

“Greenberg” gibi kötümser ve nevroitik filmlerinizi de düşününce sevilesi Frances sizden beklenmeyecek denli umutlu ve coşkulu bir karakter, hayırdır? Greta’ya mı borçluyuz?

Hafif bir kalp kırıklığı da yaratsa sonuçta izleyeni mutlu edecek bir film yapmak istedim. Komedi diyemeyeceğim ama romantik komedi de değil.

Melan-komedi diyerek uydursak mı? Melankolik komedi?

Oldu işte! Gençliğe ve yaşanan çalkantılara, yıpratıcı da olsa şahane kent New York’a naçizane bir aşk mektubu. Günümüz New York’unda artık beş parasız genç olmak çok zor. Bavul dolusu hayallerle gelen gençler için hiç kolay değil. Ama her

GRETA GERWIG: “DAĞITMADAN TOPARLANAMAZSIN!”

“Greta Gerwig ile filmdeki dansçı Frances Ha karakteri arasında hemen üç fark bul” dersiniz beceremem; hayata karşı coşkusu, konuşma ritmi, jestleri falan aynı. Kendisi “İyimser sayılırım ve mücadeleyi de öğrendim, pek iyi dans edemiyorum” diyor. Filmografisi kısa ama “Greenberg” ve “Kızların Başı Dertte” (Damsels In Distress) gibi bağımsız filmlerde oynamışlığı, “Nights And Weekends”i ortaklaşa yönetmişliği ve “Frances Ha”nın ortak senaristliğini yapmışlığı var. Frances’in kırılğan ama gözüpek hallerini çok sevmiş, “Hayallerinizin peşine düşmeyeceksiniz olmaz ki! Hayal kırıklığı kaçınılmaz ama gerekli işte. Ben her şeyi damardan yaşadım” diyor. Öyle ki üniversite sonrası ‘yetişkinler’in dünyasına dalarken kendini hiç sakınmamış...

“Feci sigara içiyordum, alemlere takılıyordum, evreni konuşarak çözebileceğime inanıyordum. Çok zayıfladım ve incecik görünümümle her şeyi yapabilirim, oyuncu da olurum gibi düşünüyordum. Çok özgürleştirici bir şey! Yıkıcı bir dönemdi ayrıca ama şahaneydi. Dağıtmadan toparlanamazsın. Ama bir süre sonra sefalet ve safahat çekilmiyor, 27 yaşına geldiğimde kendim olmanın çok da fena olmadığını keşfettim. Bu da ayrı özgürleştirici bir şey! Hayatın dönemleri oluyor, Frances’in yaşadığı gibi.” “Frances Ha” rolü için bir kısım kilolarını geri almış, kendi deyişiyle ‘normal’e dönmüş. Entelektüel açlığı hâlâ baki, uzun hoş sohbetleri de seviyor ama 30 yaşında ve hayatını düzene sokmaktan hoşnut...“İnanın sağlık sigortası yaptırdığım gün kendimi çok iyi hissettim. Sonra da Oyuncular Birliği’ne üye oldum. Gençken sefiş yaşamak çok keyifli ama bir süre sonra amaçsız gibi oluyorsunuz. Arkadaşlarınız başka hayatlar kuruyor, siz yalnız kalıyorsunuz. Belki de abartıyorum ama bu yaşta artık beyhude kaçıyor.”

şeyden önce bu film Greta’sız olmazdı. Bakın, onunla önce arkadaş olduk, sonra birlikte. Zaten ben arkadaşım olmayanlarla rahat film de yapamıyorum. Ama “Greenberg”de tanıdığımda coşkısına, çelişkilerine, zaaflarına hayran oldum, hepimiz gibi işte. Frances’e de şefkatle yaklaştık. “Frances Ha”, ikimizin de karakter özelliklerini taşıyor. Bir genç kadın ama cinsiyet farkı gereksiz, bence hepimiz Frances sayılırız, onun gibi yaşadık.

Siz 27 yaşında nasıldınız? İki film yapmış genç ve gelecek vaat eden bir yönetmendiniz ama...

Olgunluk ve idrak çağı kesin değil, en azından benim için değildi. “Şut Ve Gol”ün (Kicking And Screaming) ardından hoş bir havaya girmiştim ama “Bay Kıskaç”ı (Mr.

Jealousy) hâlâ tamamlanmamış bir film sayarım. Bende 27 yaş, kafa karışıklığı ve mücadele yaşıdır. İki film yapmış ama yapmak istediklerimin çoğunu becerememiş durumdaydım. Bir sonraki filme para bulamayınca krize girdim. Ama o dönemden de çok şey öğrendiğimi söylemeliyim. Mücadele, az bunalım, çok birikim yıllarıydı.

Filmlerinizin çoğu neredeyse otobiyografik. Sinema kendinizle bir yüzleşme aracı olarak ne kadar işe yarıyor?

Belki hiç, belki çok... Haksızlık etmeyeyim, elbette “Mürekkap Balığı Ve Balina”nı ihtiyaçtan yaptım. Anne ve babamın sancılı boşanma sürecini anlatmak için olgunlaşmam gerekti. Nihayet derindeki duygularımı sinemaya aktaracak

duruma gelmiştim. Senaryoyu yazmak da başlı başına bir içimi dökme ve bundan öğrenme yolculuğu oldu. Yine de bir çocuk olarak onlardan farklı olduğumu, filmi izlediklerinde verdikleri tepkiyle anladım. Benim için sonuç duygusaldı, hesaplaşma bir nevi tamamlanmıştı ama annemin yaşadığı şok beni şaşırttı. Kolay değil tabii...

Anne ve babanız tanınmış film eleştirmenleri, sizde etkileri ne oldu?

Açıkcası her çocuk gibi büyüklerime asilik etmek güdüsüyle pek takmadım onları. Bir de çocukluğun etkisi var, komedi seviyorsunuz. Yemek masasında konuşulan şeylere kulak vermezdim. Avrupa sinemasını, yabancı filmleri ancak üniversiteye gidince keşfettim.

“HER FANİ ÇEHOV OKUMALI!”

“**Thor: Karanlık Dünya**”nın (Thor: The Dark World) **Loki**'sine hayat veren İngiliz aktör **Tom Hiddleston**, Çehov'dan girip **süper kahramanlardan** çıktığı, filmlerinde rol aldığı büyük yönetmenlere değindiği söyleşiyle Esin Küçüktepepınar'ı etkilemiş görünüyor!

TOM HIDDLESTON'IN CANLISI SİNEMA PERDESİNDEKİNDEN ÇOK DAHA CAZİP! YAKIŞIKLILIĞINDAN ZİYADE -Kİ ÖYLE- YANINDA DURMAKLA DA YETİNEBİLECEĞİNİZ, BİR GARİP çekiciliğe sahip ender insanlardan. Bunun farkında olsa da belli ki aleyhimizde kullanmayacak, “Herkes gibi sevmek ve sevmek istiyorum” diyor. Kenneth Branagh gibi elitlerle tiyatro yapmışlığını, prestijli İngiliz okulu Eton'da tahsil görmüşlüğüne gayet hazmetmiş, genizden gelen hoş bir tonlamayla tane tane anlatıyor. 32 yaşındaki İngiliz aktörle

söyleşimiz bugüne kısmetmiş; Çehov, süper kahramanlar ve kostümlü dramlar derken, mevzu açılıyor.

Thor'un kötü kardeşi Loki rolünde şahanesiniz, ama nedir İngiliz aktörlerin Hollywood'daki 'kötü adam' kaderi?

Yok edelim Hollywood'u kurtulalım! (Loki tonlamasıyla) Aslında bir iltifat bu. Çünkü kötü adam rolünü iyi oynamak gerek. Hayatta herkes, her an zıvanadan çıkabilir. Loki de kaos insanı ama özünde yalnız. Ben de hayatta sevmek, sevmek istiyorum. Amaç aynı, yöntem farklı. Ben şefkatli bir tutkuyla istediğimi düşünüyorum, Loki ancak yıkararak becerebiliyor. Derinliği olan kötü adamlar iyidir, zaaflarımızla yüzleşiriz. “Thor”da yönetmenin Kenneth Branagh olması da mühimdi tabii ki. Uyduruk bir şey yapmazdı!

Uyduruk demişken, süper kahraman uyarlamaları, fanatikleri ile küçümseyenler arasında hep tartışma yaratır, siz ne durumdasınız?

Fanatik hayranıyım! İlk kahramanım Superman'di, onun gibi uçmayı hayal ederdim. Hulk ve Örümcek-Adam gibi sonradan ‘başkalaşan’ sıradan insanlara bayılıyorum. Bence modern insanın tüm bastırılmışlığını yansıtıyor. Hayat hiç adil değil! Öfkemizi, beceriksizliğimizi, hayal kırıklıklarımızı ifade ediyorlar. Hepsini birer Shakespeare alıntısı, bolca da Çehov.

Branagh, öncesinde “Ivanov”la sizi

Londra sahnesinde yönetti. Genç yaşta büyük başarı yakaladığınızda ne oldu?

Çok korktum! 27 yaşında hayatımın haz ve acıdan ibaret olacağını anladım, çünkü başarı beraberinde korkuyu da getiriyor. Çehov, hayatın cilvelerden ibaret olduğunu ve sizin de bu cilveler arasında savrulabileceğinizi söylüyor. Çehov okumak bana çok iyi gelir, her fani de okumalı bence. Dünyanın merkezinde olmadığını, incelikleri fark etmem gerektiğini hatırlatır. Branagh'ın dostluğuna da minnettarım.

2011'de patladınız; Terence Davies, Allen ve Spielberg gibi mühim yönetmenlerle de çalıştınız, nedir farkları?

Davies, müthiş hassas bir usta. “Aşkın Karanlık Yüzü”nün (The Deep Blue Sea) çekimleri öncesi Londra dışındaki evinin şahane arka bahçesindeki sohbetler çok kıymetlidir. Spielberg'ün (Savaş Atı / War Horse) çocuksu ruhu ise gerçek, samimiyetle inanıyor hikayelerine. Woody Allen ise rol tarif etmez pek. “Paris'te Gece Yarısı” (Midnight In Paris) filminde Scott Fitzgerald rolündeydim, “Şurda dur, komik bir şeyler yap” dediğinde güldüm.

Hepsinin de kostümlü dram olmasındaki tesadüf nedir?

Haklısınız! Bu yönetmenlerle çalışmak büyük şans ama böyle sıkışıp kalmak da istemem! Bak yine Çehov! Sürekli geçmiş zamanlarda fraklar ve papyon kravatlarla oynamak, tektipleşmek tehlikeli. Günümüze gelsem artık!

4TH MALATYA

ULUSLARARASI FİLM FESTİVALI
INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

15-21 KASIM - 2013 - 15TH - 21TH NOV

MUFF MIFF

KURUMSAL DESTEKÇİLER

ORGANİZASYON

ANA SPONSÖRLER

TEMA SPONSÖRLERİ

AKA MEDYA SPONSÖRLERİ

HİZMET SPONSÖRLERİ

ULAŞIM SPONSÖRÜ

OUTDOOR SPONSÖRLER

İNİT VERİSİTE

KONAKLAMA SPONSÖRLERİ

GÖSTERİŞ SPONSÖRLERİ

KENDİ KENDİNE KÜÇÜLEN ADAM

İnsanın kendinden çok daha yüce olan **tabiatla çatışması** ilelebet sürecek... **Jack Arnold'un** bir an evvel daha geniş kitlelerce keşfedilmesi gereken **'mütevazı' başyapıtı**, bu olağan savaş halinin farkında. "Kendi Kendine Küçülen Adam" (**The Incredible Shrinking Man, 1957**) aslında hiçbir zaman büyümemiş olan zavallı insan ırkına yakılan bir ağıt. Görsel efektlerin başarısına şaşırmamak da mümkün değil.

FRANZ KAFKA, EDEBİYATIN VAROLUŞLA İLGİLİ DERTLERİNİ KENDİ CEPHESİNDEN İNŞA EDEN "DÖNÜŞÜM" ROMANINI ŞU CÜMLEYLE AÇAR: "GREGOR SAMSA BİR SABAH BUNALTICI DÜŞLERDEN UYANDIĞINDA, KENDİNİ YATAĞINDA DEV BİR BÖCEĞE DÖNÜŞMÜŞ OLARAK BULDU". 'DEV BİR BÖCEĞE' DÖNÜŞEN GREGOR SAMSA'NIN KENDİSİ MİDİR yoksa etrafında katmerlenerek üzerine gelen toplum mu? Kafka'nın kendisini de gizliiden gizliye özneleştirerek peşine düşüğü soru aşağı yukarı budur.

Jack Arnold'un bir 'böceğ' dönüşen sıradan insanı bir kez daha dönüştürme çabası ise en azından ilk aşamada meramını Kafka'nın 'manevileştirmenin' derdinde değil. Bu kez karşımızda mevzusunu elden geldiğince bilimsel bir biçimde ele almak isteyen ve tümevarımını maddi formüller üzerinden kuran bir metin var.

"Kendi Kendine Küçülen Adam"ın 'adam'ı Scott Carey, çıktığı tatil esnasında, denizin ortasındaki hiçliğin lezzetini yudumlarken aniden beliren bir sis kitlesinin orta yerinde buluyor kendisini... Başına gelen bu tuhaf olayı pek fazla önemsemiyor ve hayatına devam ediyor. Bir süre sonra ise pantolonlarının ve gömleklerinin içine giremediğini, çok hızlı bir şekilde kilo kaybettiğini ve boyunun da her an biraz daha ufaldığını fark ediyor.

Tıp kitaplarında tanımlı olmayan bir 'hastalığa' yakalanan, dönüşen

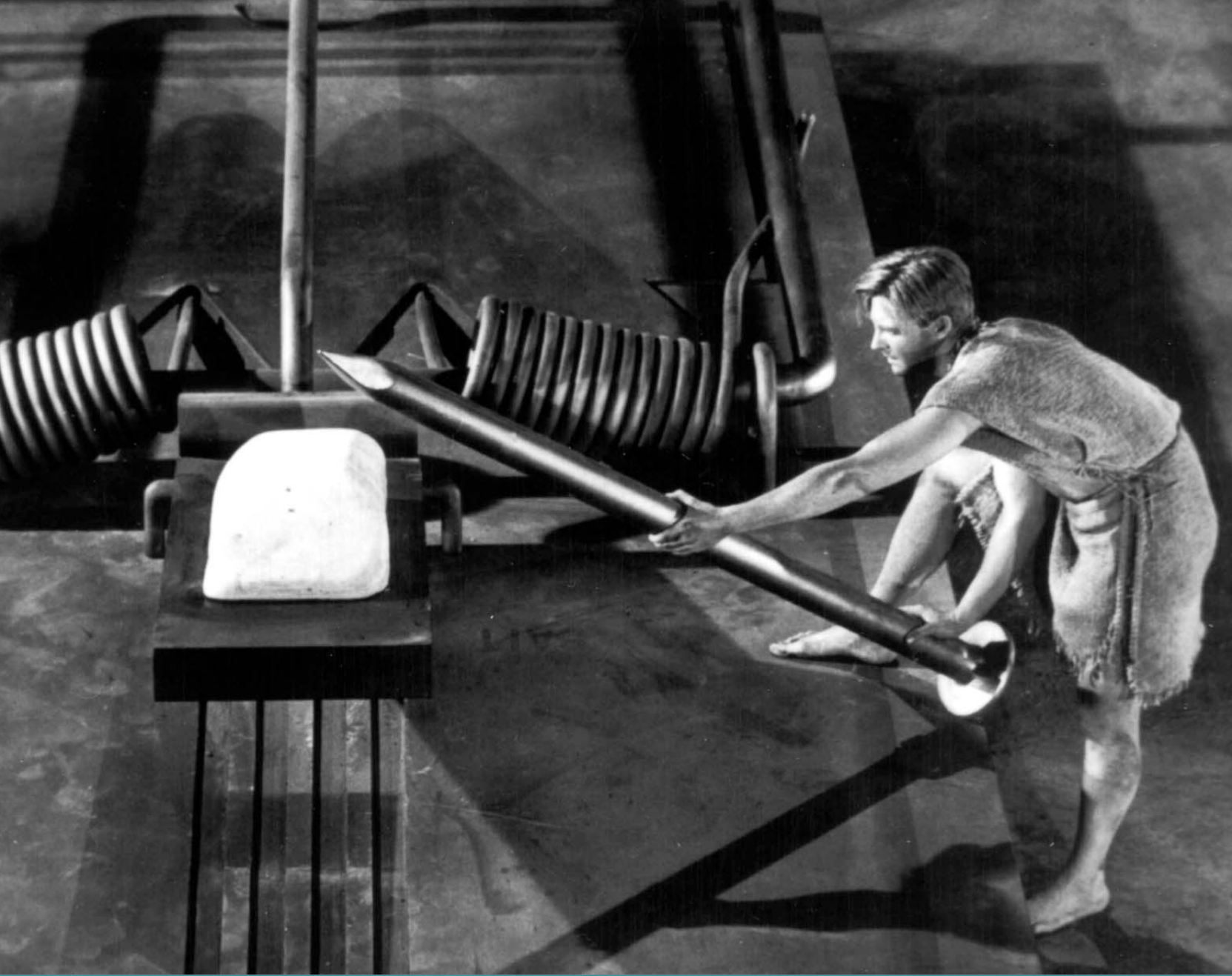

gen yapısıyla dakikadan dakikaya biraz daha küçülen ve bilim insanlarından gelecek bir mucizeye muhtaç kalan Scott Carey, bir insanın mutlak suretle ihtiyaç duyduğu 'normalliği' günden güne yitiriyor.

Jack Arnold'un filmi ortadan ikiye bölerek iki farklı iskelet üzerine inşa ettiğini söylememizde hiçbir sakınca yok. "Kendi Kendine Küçülen Adam"ın birinci bölümü, 'küçülme' sendromunun teşhisini ve Scott Carey'nin durum karşısında çaresizleşmesini ele alıyor. Carey'nin sosyal hayatı büyük bir hızla dönüşüyor. Scott'ın bu bölümde geliştirdiği insani kompleksler, artık diğerleri gibi olamayacağı düşüncesinin getirdiği hezeyanlar tarafından besleniyor ve Scott, malum 'inkar', 'öfke', 'pazarlık' 'depresyon' ve 'kabullenme' evrelerinin ilk dördünü hızlı bir şekilde yaşıyor. Kendi evi içerisinde kendisi için özel olarak satın alınan 'Barbie evi'nin içinde yaşamaya başladığında ise filmin ilk görevi tamamlanıyor. Scott, umut etmeyi bırakıyor.

Scott'un 'hayat içinde hayatı' sürerken, tuhaf bir vakayı ele alan "Kendi Kendine Küçülen Adam" ani bir manevrayla bir 'hayatta kalma hikayesi'ne evrilmeyi seçiyor. Hem filmin kendisini hem de filmin lezzetini başkalaştıran süreç de tam olarak bu.

Scott, evdeki kedinin kendi küçük evine saldırması nedeniyle

küçülen adam ritüellerinden kopartılıyor. Peşindeki, kendine göre dev kediden kaçarak canını kurtarmaya çalışıyor. Çetin bir av-avcı mücadelesinin ve “Tom ve Jerry”nin tensel olarak sertleştirilmiş halini andıran bu sekansın ardından Scott, filmin geri kalanında refakat edeceği yere, evinin bodrumuna kaza eseri kavuşuyor. Artık kendisi için yepyeni ve dev bir ekosistem olan bu çevrede elbette ki keşfedilecek çok fazla şey ve sakınılacak çok fazla tehlike var.

Doğaya büsbütün hâkim olamayacağını fark eden insanın en azından kendi çevresindeki doğaya hâkim olma yönelimi, bu sürecin ardından “Kendi Kendine Küçülen Adam”ın asıl derdi haline geliyor. Koskocaman kibrit kutuları, küçük bir canlı için ölümcül sonuçlar vadeden ‘devasa’ çiviler, bir insanı ıslatma ihtimali olmayan, ancak karınca için ‘engin’ duran su birikintileri...

Jack Arnold bir anda insan algısının ölçeğini büyütürken içinde yaşadığımız dünyayı daha fazla ciddiye almamızı sağlıyor. Bu dünya, güçlü olanın ayakta kaldığı, güçsüz olanın ise elenerek yitip gittiği vahşi bir arena aslında... Aniden bu arenadaki rakipleri kadar avantajsız hale gelen Scott’ın bir örümcekle verdiği çetin mücadele de bundan işte. Zira ‘buraların’ efendisi gibi yaşayan insanın yeri gelince boyunun ölçüsünü alması gerekiyor.

Medenileşen ve bununla gurur duyan insan, beklenmedik olaylar doğrultusunda, tüm ehliğini yitirerek ötelediği vahşilerden birisi haline gelebiliyor; doğasında bu yatıyor. Charles Darwin’in evrimsel tabanlı doğal seçilim kuramı Jack Arnold’un filminde somutlanıyor ve insan, bedenine sığınmaz hale gelince ‘güçlü’ kalarak hayatını muhafaza etmeye çalışıyor.

“Kendi Kendine Küçülen Adam”, başkarakterine sunduğu ‘yeni’ hayatla ‘karamsar’ bir söylem tutturuyor tutturmasına... Lakin bu durum sadece filmin iyi niyetli dileklerini bir nebze gizlemek ve önemli kılmak için. Jack Arnold, ‘küçümşenen’ ve üzerine asfalt dökülen dünyanın gizli bahçelerini güzelliştiriyor ve insanın da bu büyük ve parlıtlı ailenin sıradan bir üyesi olduğunu portreliyor.

Bu farklı ve elbette ki Darwinist bakış açısı dönemine göre –hatta günümüz sineması için bile– fazlasıyla tabu yıkıcı ve taze. Ansızın bir insan olma kibrinin bu kadar hızlı ve nitelikli bir şekilde yitirilebildiğini görmek –hem de bu kadar saf ve benzersiz bir sinemayla– çok özel bir his. Filmin finaline gizlenmiş ‘Tanrı’ya şükür Darwinistim’ tavrı ise sadece 1957 yılının gerici pratiğine, Stanley Kramer’in “Rüzgârın Mirası”na (Inherit the Wind, 1960) ve dönemin beklentilerine yorulabilir.

GECEYARISINDAN ÖNCE

ORJİNAL ADI Before Midnight

YÖNETMEN Richard Linklater

OYUNCULAR Julie Delpy, Ethan Hawke, Seamus Davey-Fitzpatrick, Jennifer Prior

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 109 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tigon (Calinos)

**JESSE VE CELINE
BELKİ ESKİSİ KADAR
ROMANTİK DEĞİLLER
AMA HÂLÂ FAZLASIYLA
CAZİPLER...**

TRENDE TANIŞTIKTAN SONRA GÜN DOĞANA DEK BİRBİRİNİ TANIYAN JESSE VE CELINE'İN HİKAYESİNİ ÖNCE "GÜN DOĞMADAN" (Before Sunrise) sonra ise "Gün Batmadan"da (Before Sunset) görmüş, sevmiş ve benimsemiştik. Zaman geçtikçe karakterler kendince eğilip, büküldü ve hayattan çok şey öğrendi. İşte tam da bu yüzden serinin son filmi "Geceyarısından Önce"nin (Before Midnight) hikayesi ilk zamanlardakinden çok daha olgun. Gençliğin neşesinin yerini hayatın getirdiği sorumluluklar alırken karakterlerin kendi iç sorgulamaları da büyüyor. Derin iç çekişlerin, birikmişler de tüm bu sorgulamaların çarpıştığı noktadan çıkıyor. Bir iç dökme merasimi olarak da karşımıza çıkan film, iki çocuğuyla birlikte Yunanistan'a tatile gelen Celine ile Jesse'nin sayıklamaları üzerine kurulu.

Artık hayatın omuzlarına bıraktığı yükten silkinmek isteyen çiftin kendilerine hediye edilmiş bir otel odasını kadın, erkek, anne ve baba olmayı tartışarak geçirmesi de bu yüzden. Otel odasında kaldıkları sahne hem birbirlerini

sorguladıkları, suçladıkları, hem de özeleştiri yaptıkları bir yer olarak dikkat çekiyor. Yine de konuştuğu rahatlamıyorlar aksine biriktirdikleri daha da besleniyor.

"Geceyarısından Önce" olaydan ziyade diyaloglar üzerinden ilerlese de seyirci bu konuşmalardan sıkılmıyor aksine empati kurabileceği ayrıntıları cımbızla çekip alıyor. Film, en çok da orta yaş sonrası ilişkilerinin rutinini gözden geçiren insanların kendi içinde tartıştığı meseleleri perdede görebileceği bir alan açmasıyla kuruyor seyirciyle olan ilişkisini. Belki eskisi kadar romantik değil ya da genç ve diri bir biçimde perdeyi baştan sona kaplamıyor ama senaryosu ve Richard Linklater'ın yönetmenliğiyle her daim cazibeli bir yanı var.

Yıllar geçse bile Ethan Hawke ile Julie Delpy hala yanyana çok güzel, aşık bir çift gibi duruyor.

İlk iki filmi görüp çok klasik bir aşk filmi bekleyenler tatmin olmayabilir.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

DÜNYA SAVAŞI Z

ORJİNAL ADI World War Z

YÖNETMEN Marc Forster

OYUNCULAR Brad Pitt, Mireille Enos, James Badge Dale ve Matthew Fox

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 111 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tigon (Paramount)

**ZOMBİ VE KİYAMET
FİLMLERİNİN
KLİŞELERİNİ
BARINDIRAN KOLAJ
BİR AKSİYON FİLMİ...**

FİLMOGRAFİNİZDE "LÜTFEN BENİ ÖLDÜRME" (STRANGER THAN FICTION) VE "DÜŞLER ÜLKESİ" (FINDING NEVERLAND) GİBİ filmler varsa yeni filminiz merakla beklenir.

Ama yine filmografinizde "Quantum of Solace" gibi kötü bir Bond filmi varsa bu tür bir merak duygusu örselenir. Bunun için Marc Forster ne yapacağı belli olmayan yönetmenlerden. Yani sürprizli...

"Dünya Savaşı Z", öykü itibarıyla Soderbergh'in "Salgın"ını (Contagion) hatırlatan ama içinde zombi ve kıyamet filmlerinin klişelerini barındıran ortaya karışık bir aksiyon filmi. Bu ortaya karışık olma halinden iyi bir sentez çıktığı söylenemez. Ama özellikle ilk yarıdaki birçok sahne "Dünya Savaşı Z"nin aksiyon filmi iddiasını karşılar nitelikte. ABD'de ve Orta Doğu'da geçen sahneler ile uçak sahnesi oldukça etkili. Hele hele İsrail'deki duvarı aşmaya çalışan zombilerin mücadelesi görsel olarak filmin unutulmazı denilebilir. Lakin ilk yarıdaki gittikçe yükselen tempounun devam edeceği beklentisini yaratan film, ikinci yarıda tökezlemeye başlıyor. Çünkü ikinci yarıda adeta

tür değiştirip aksiyon filmi yerine gerilim filmi havasına bürünüyor. Öyküyle birlikte film kendini bir hastane binasına sıkıştırıyor. Temposu düşüyor, rengi bile değişiyor ve sakince bitiyor. Böylece Forster da "Quantum of Solace" filminden sonra yeniden giriştiği aksiyon filmi sınavından bir kez daha kalıyor.

Öte yandan bu filmin kazancı kazancı Brad Pitt. Açıkça bu tür bir aksiyonda böylesi iyi performans sergilemesi şaşırtıcı geliyor insana. Yılların 'aksiyoncusu' Tom Cruise'dan daha inandırıcı rol kesiyor. Bunda filmin yapımcılarından olmasının payı var mı bilinmez ama "Dünya Savaşı Z"yi izlenilebilir kılan unsurlardan birinin Pitt olduğu kuşkusuz. Keşke Pitt'in bu çabasının kıymetini yönetmen Forster bilseymiş.

Zombilerin organize olarak saldırma yetisi olduğunu göstermek.

Ne İsrail ne de kola propagandasına gerek vardı. İkisi de filmin elini zayıflatıyor.

YÜRÜMEK

Vicdani Retçi Halil Savda, 34 sivil yurttaşın hayatını kaybetmesi üzerine 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Roboski'den Ankara'ya doğru anlamlı bir yürüyüşe başlar. Ona başka aktivist ve müzisyenler de yoldaşlık eder. **Deniz Şengenc** de kamerasıyla katılır, ortaya **“Yürümek”** belgeseli çıkar.

YÖNETMEN Deniz Şengenc
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 52 dk.

YÜRÜMEK BİREYLERİN KALP SAĞLIĞI İÇİN FAYDALI OLDUĞU GİBİ, DEMOKRASİ VE BARİŞ KÜLTÜRÜNÜN OLUŞMASI VE VARLIĞINI devam ettirmesi için de önemli. Bireylere olduğu kadar toplumlara da hayati faydaları var yani.

Vicdani Retçi Halil Savda, 34 sivil yurttaşın hayatını kaybetmesi üzerine 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Roboski'den Ankara'ya doğru anlamlı bir yürüyüşe başlar. Ona başka aktivistler ve müzisyenler de yoldaşlık eder, seslerini onun sesine katarlar. Deniz Şengenc de kamerasıyla katılır ve ortaya “Yürümek” belgeseli çıkar.

50. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nin uzun metrajları çok konuşuldu, burada bir tanesine yakından baktığımız kısa filmlerin ve belgesellerin adını anan ise pek olmadı. Halbuki büyük ödülü alan ve gurbetçi bir ailenin iç şiddetini olağanüstü bir açıklıkla ve kararlılıkla sergileyen “Tek Başına Dans” ve konumuz olan “Yürümek” gibi belgeseller ilgiyi fazlasıyla hak

ediyor. “Yürümek”, barış sürecinin sendeleyerek ilerlediği şu günlerde, bu uzun yürüyüş konusundaki haklı inadı ortaya koyuyor. Deniz Şengenc'in görsel yürüme notlarında en çok etkileyici olan da yürüyenlerin kararlılığı. Eksik olan ise yolda karşılaşılan insanların ‘barış’ kavramına gösterdiği tepkiler.

Yol üstündeki insanların kamerayı görünce, barış, insanlık, kardeşlik vurgusu yapması biraz göstermelik kalıyor.

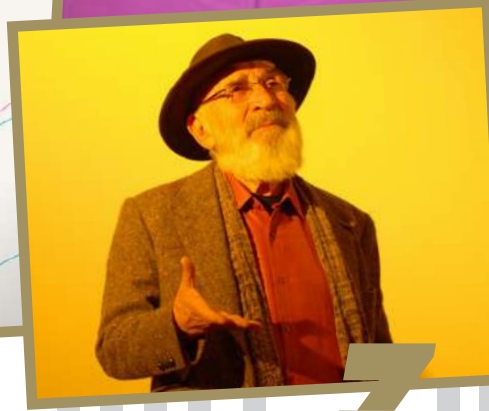
Belki de bu başka bir belgeselin konusu, esas belgeselin bir köşesinde anlatılan bir hikayeye kulak vermek lazım. Grubun üzerindeki ‘barış’ simgesini gören bir görevlinin verdiği, ‘hangi örgüt bu?’ tepkisi barış adına yürümenin ne kadar önemli olduğunu gösterdiği gibi yolun uzunluğunu da hatırlatıyor.

Siyasi süreçler önemli, öte yandan bizzat bizlerin barışın önemini anlatmak için yapacağımız her türden yolculuk da öyle.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

1- Hitchcock sessizleri memlekete geldi
SAPIK, Alfred Hitchcock'un sessiz filmlerinin İstanbul Modern'de gösterilmeye başladığını duyurarak iyi haftalar diler. Üstadın memleketimizde daha önce gösterilmeyen dokuz sessiz filmini görmek için 17 Kasım'a kadar vaktiniz var. Aklınızda bulunsun!

2- 1001 Belgesel'den direnişe selam
13 Kasım'da başlayacak 1001 Belgesel Film Festivali, programıyla 'direniş'e selam gönderiyor. Festivalde, Chris Marker'ın 1977 yapımı "Havanın Dibi Kırmızıdır" (Le Fond De L'Air Est Rouge), Christian Rouaud'un 2011 yapımı "Larzac Hareketi" (Tous Au Larzac) ve Emad Burnat ve Guy Davidi'nin yönettiği "Beş Kırık Kamera" (Five Broken Cameras) filmleri gösterilecek.

3- Tuncel Baba'sız Gezici olur mu?
Gezici Festival'in neferlerinden biriydi Tuncel Kurtiz. Bu yıl yine onunla yola çıkacak festival. 27 Kasım-9 aralık tarihleri arasında düzenlenecek festivalin ilk durağı, Tuncel Baba'nın huzur içinde yattığı Edremit olacak. Festival, daha sonra Ankara ve Sinop'a geçecek.

4- Malatya'daki tuhaflik
Malatya Film Festivali, eser işletme belgesi olmadığı için "Hayatboyu", "Köksüz" ve "Daire" filmlerini programından çıkarmış. Acaba, Malatya'nın festivallerde filmleri göstermek için eser işletme belgesi isteme zorunluluğu olmadığından haberi mi yok? Var ama onlar 'resmi onay' istiyor. Tuhaf...

5- İyi film nasıl olur?
'Senaryo gurusu' Syd Field, 1960'larda tıp okurken, yönetmen Jean Renoir'ın "Gelecek sinemadır" sözüne inanarak okulunu bırakıp hayatını sinemaya adanmış bir sinemacı... İyi filmi tarif etmeye çalıştığı kitabı "Sinemaya Gidiyoruz" Alfa Yayınları'ndan çıktı. Gözden kaçmasın.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ HER FİLMİMİLE DAHA İLERİ GİTMEYİ UMARIM, AMA BUNU NE DERECEYE
KADAR BAŞARABİLDİM, BİLEMİYORUM. ”

Alfred Hitchcock